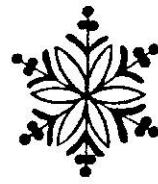

Kết dat dạo

Minh được định cư tại thành phố San Jose, nơi mà người ta mệnh danh là thung lũng điện tử. Ngành điện tử phát triển rất nhanh tại vùng này. Khoảng chín mươi phần trăm dân Việt Nam cư ngụ tại San Jose có việc tại các hãng điện tử. Nhờ cần cù, khéo tay, nhanh nhẹn, ít khi gây gổ, kiện tụng trong công việc, nên các hãng xưởng cũng muốn thuê mướn những người ty nạn này, vừa trả lương rẻ, vừa chăm chỉ. Hai vợ chồng Minh theo bước những người đi trước, học nghề technician chín tháng, kiếm được việc làm ngay sau khi ra trường. Cũng nhờ may mắn, thời đó ngành điện tử đang lên vùn vụt. Chỉ trong vòng mấy tháng, công việc thành thạo, hai vợ chồng đều được tăng lương, làm thêm phụ trội, có khi một ngày làm mười hai tiếng, một tuần bảy ngày. Làm việc lu bù. Tiết kiệm được để chởng mục tiêu tiết kiệm sinh thêm lợi, mua xe mới đầy đủ tiện nghi. Mua thêm bàn ghế, tủ giường, các loại máy ca nhạc, truyền hình, chiếu hình... Không có thứ gì thiêng cho một đời sống cần hướng thụ. Có lần Minh tính mua cả thuyền máy chạy chở, nhưng nghĩ lại, có mua cũng không có thì giờ đi chở. Làm việc càng nhiều, càng ham làm thêm. Đôi khi ngồi trước giàn máy, Minh vừa làm việc vừa suy nghĩ về cuộc đời. Minh chợt hiểu, càng có nhiều tiền càng muôn có nhiều hơn. Bởi vậy những người càng giàu, càng làm việc vất vả, càng nhiều ham muôn. Lòng ham muôn không dừng lại ở một giới hạn nào, và cứ thế, lớn dần đến vô hạn.

Cuối năm, khi khai thuế lợi tức, vợ chồng Minh chợt hiểu mình đã và phải đóng thêm quá nhiều tiền thuế. May ông môi giới bán nhà của lâu lâu khuyên vợ chồng Minh phải mua nhà để được tru thuế. Người ta bảo lấy lại tiền thuế, để nhà nước lấy tiền của mình uống lầm. Nghĩ đến mỗi lời lâu dài, vợ chồng Minh mua một căn nhà có vuông cây, có ba phòng, cho người quen chia nhà ở cho đỡ gánh nặng. Có người nói đùa, mua nhà để làm giàu cho ngân hàng vì tiền lời cắt cổ, và mua nhà để làm cỏ quét vuông cho cúc, chứ thực sự sống trong nhà chẳng có bao nhiêu

thì giờ. Minh nhận thấy lời nói khôi hài đó cũng đúng phần nào. Sáng sớm tinh sương đã ra đi, chiều về tắm rửa vội vã, ăn cơm tối xong có khi không kịp nghe tin tức TV đã đi ngủ để lo lắng cho ngày làm việc hôm sau. Thứ bảy cũng làm suốt ngày, chỉ còn chủ nhật, một ngày nghỉ duy nhất, sáng dậy muộn, nằm uể oải trên giường để trả thù những ngày khác dậy sớm lo lắng, vội vã. Khi hoàn toàn tĩnh táo thì cũng đã gần mười một giờ trưa. Thay áo quần, lái xe đưa vợ lên phô vừa ăn sáng kiêm luôn ăn trưa và đi chợ mua thức ăn cho tuần sau. Đi vài vòng trong shopping là thấy bóng chiều đã ngã tà tà. Về nhà đem áo quần của một tuần đi giặt, thấy trời đã tối.

Thế là chuẩn bị cho một tuần tới. Một tuần công việc nối tiếp. Đúng là không có thì giờ ngó ngàng đến căn nhà, chứ đừng nói đến hưởng cái rộng rãi tiện nghi của căn nhà. Hai năm huy hoàng của ngành điện tử qua rất mau. Hai vợ chồng Minh chìm đắm trong công ăn việc làm, mãi rồi quen với lối sống bận rộn, công việc lu bù suốt tháng suốt năm. Minh cũng mơ hồ thấy tiền nhà là một gánh nặng liên tục trong ba mươi năm, phải trả suốt một đời còn lại, chưa chắc khi buông tay lia lỏi đã trả hết nợ cho căn nhà.

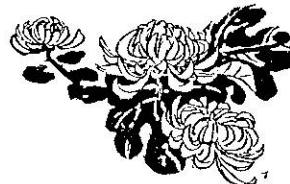
Đám mây đen đã kéo đến bao phủ cuộc sống tuy rất mệt nhọc nhưng êm đềm của gia đình Minh. Các hãng điện tử sa thải hàng loạt, nhiều hàng lớn có tiếng phải đóng cửa. Minh vẫn còn may mắn chưa mất việc nhưng cả hai vợ chồng lo lắng. Mỗi khi nghe người này người kia mất việc là vợ chồng Minh thót cả ruột vì lo. Không biết đến bao giờ thì đến lượt mình. Và cái ngày tai họa đó đã đến, hai vợ chồng mất việc cách nhau trong vòng một tháng. Mỗi lo càng ngày càng lớn khi món tiền tiết kiệm trong ngân hàng với dần hàng tháng, do nợ căn nhà quá cao. Hai vợ chồng Minh gởi đi hàng trăm đòn xin việc, như thả vào thùng rác, không một nơi hồi âm. Đó là tình trạng chung của anh em trong ngành. Minh không ngờ thất nghiệp kéo dài như vậy. Đến lúc không thể trả nổi tiền nhà, Minh nhớ địa ốc đăng bảng bán nhà. Chẳng ai dám mua nhà trong thời kỳ kinh tế khó khăn này. Theo gót những người

khác, Minh bắn tin cho bạn bè, ai chịu lanh cǎn nhà thì chỉ tiếp tục trả tiền, và Minh chỉ xin lại tiền “down” nhà mà thôi, cũng chẳng có người nào dám kẽ lung vào gánh cái gánh nặng này. Dù Minh chịu lỗ lả nhiều. Nỗi lo lắng làm Minh mất ăn mất ngủ, hai vợ chồng cău bẩn gây nhau suốt ngày. Chỉ cần một duyên cớ nhỏ nhoi cũng đủ thành lớn chuyện. Nhiều đêm Minh nằm cho đèn sáng cũng chưa chớp mắt được. Tóc trắng ra rất mau. Một ngày kia, vợ Minh ôm bụng đau đớn, và đi tiêu ra máu. Bệnh viện cho biết bị xuất huyết bao tử. Bây giờ thì Minh chịu thua, buông xuôi hai tay. Giao lại căn nhà cho ngân hàng bán phát mãi. Thê là đi dong công lao tiền bạc trong hơn hai năm cằn cù làm việc không thấy ánh mặt trời. Hai năm không một giờ phút rảnh rang sông cho riêng mình, sông cho gia đình. Minh buồn và nhiều khi thấy tinh thần suy sụp. Ngày nào cũng chạy quanh thăm hỏi bạn bè về công việc. Mua hai ba tờ báo, đọc khắp các mục tìm việc và đánh máy resume mỗi giờ đi. Vợ Minh cũng lo lắng nhiều khi phát bệnh nằm suốt ngày không cõm nước. Bây giờ thì chia nhà của người khác ở. Một căn phòng nhỏ hai vợ chồng vào ra ren rén. Tiền trợ cấp thất nghiệp cũng đã hết từ lâu. Minh biết chắc rằng không thể nào xin trợ cấp xã hội được. Rồi lấy gì sống cho qua thời kỳ kinh tế khủng hoảng này? Và đến bao giờ thì kinh tế hồi phục, và liệu ngành điện tử có kịp hồi phục cùng nền kinh tế hay không? Bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu thắc mắc dồn dập. Nhiều khi Minh cảm thấy như muôn sụm xuống dưới gánh nặng âu lo. Một người bạn an ủi rằng: “Chúng ta đến đây với hai bàn tay trắng, áo quần chỉ có một bộ, trong túi không có được hơn năm đồng dollar, bây giờ có xe, có dù thư, có tiền, tuy không nhiều nhưng cũng tam goi là có. Thê thì dù chúng ta khởi đầu lại bắt cứ ở điểm nào chúng ta cũng còn hòn xưa nhiều lắm. Việc chi mà lo cho mất sức, mệt trí? Ở xứ này thất nghiệp là một chuyện thường tình. Một hai hay ba lần thất nghiệp trong một năm là thường, người Mỹ cũng sống chung một thàm cảnh.”

Bệnh mất ngủ càng ngày càng trầm trọng. Hai vợ chồng nhiều đêm nằm xem T.V cho đèn sáng. Ngày hôm sau dậy muộn uể oải. Ăn uống cũng dã dượi. Chỉ một thời gian ngắn, sức khỏe xuống rất mau, ôm o hốc hác như từ ngày mới đến Mỹ. Càng đọc báo, Minh càng hoang mang, ty só thất nghiệp càng ngày càng cao. Tin tức về các hãng kỹ nghệ bị phá sản càng lúc càng nhiều. Bây giờ kiếm được bất cứ một công ăn việc làm tầm thường đến đâu cũng rất khó khăn. Ngày nào hình như cũng có gác gỗ giữa hai vợ chồng, dù Minh có nhịn vợ.

Khi tinh thần xuống rất thấp, một người bạn ru vợ chồng Minh đi nhà thờ nghe giảng đạo. Minh thấy lòng được an ủi rất nhiều dù Minh không có dao. Khi rảnh rỗi, Minh đọc kinh thánh, kinh Phật và nghiêm ra, cuộc đời không cần phải quá lo lắng, quá bon chen, tiền bạc không đem lại hạnh phúc thực sự. Hạnh phúc là có một đời sống thoải mái, gặt ra ngoài tất cả mọi âu lo. Biết dù là đù. Biết sung sướng là sung sướng, dù trong hoàn cảnh nào. Đứng mắt tự do, đứng đói lạnh, đứng bệnh tật, thì đã là một người sung sướng. Nếu còn thấy thiếu thốn và đau khổ, thì chính mình tự làm khổ lấy mình.

Minh quyết định, gom hết tiền còn lại mua một căn mobile home đã mục nát, mà từ lâu không ai ở. Căn nhà hư hỏng đó được chính tay Minh dặm vá lại, lột thảm cũ quăng đi, thay bằng loại thảm cũ khác nhặt được từ những căn nhà thay thảm. Mái dột cũng được trét sơn. Cửa sổ thay bằng những vật liệu thưa thớt nhất được. Căn mobile home dài được chia làm bốn phòng. Một đầu là bếp nhỏ, có phòng tiêu và tắm. Kề đèn là phòng khách. Phía sau là hai phòng ngủ nhỏ có hành lang hẹp. Mỗi tháng phải trả tiền thuê đất cho chủ nhà. Minh cho một người độc thân thuê bớt một căn phòng với giá rất hạ. Số tiền này cũng đủ để thanh toán tiền thuê đất và tiền điện nước. Thê là bớt một mồi lo về tiền thuê nhà. Hai vợ chồng thay đổi thực đơn, ăn uống theo lối nhà quê VN, rau dưa cà mắm là món chính. Một hũ mắm, một chậu dưa chua, một nồi cá kho là ăn cả tuần chưa hết. Thê mà lại rất ngon miêng,

ăn được rất nhiều cỗm. Sức khỏe hồi phục. Khoảng đất cỏ hoang mọc phía sau khu nhà mà hàng tháng phải có người đến cắt, dọn cho khói hỏa hoạn trong mùa hè, được Minh xới lên trồng đủ các thứ rau rang. Chủ đất có lần đòi trả thêm tiền cho Minh để chăm sóc cho cỏ dại khỏi gây hỏa hoạn. Minh khước từ, và yêu cầu được canh tác các phần đất trống. Rau cỏ ăn không hết đem cho bạn bè. Một chủ tiệm đất mua các loại rau màu do Minh trồng. Trồng rau chỉ để chơi và ăn, cũng đem lại một số lợi tức nhỏ. Mỗi tháng hai vợ chồng Minh chỉ tốn chừng một trăm bạc cho tiền ăn uống. Chỉ tốn tiền gạo và mắm muối. Cá câu về ăn không hết phải để trong thùng lạnh. Rau quả thì quá thừa. Bây giờ, Minh làm việc cho nhà thờ. Một tuần hai lần quét tước và dọn dẹp trong nhà thờ. Công việc chỉ vài ba giờ là xong, hai vợ chồng Minh vừa làm việc nhân tiện, vừa như làm công qua (làm việc phụng sự Chúa) Một trăm hai chục đồng nhận được hàng tháng do nhà thờ trả công, hai vợ chồng tiêu không hết. Tháng nào vợ Minh cũng bỏ tiền dư vào phong bì thờ đầu sau cuốn lịch. Lâu lâu vì mục sư nhờ Minh sửa chữa lặt vặt trong nhà thờ, trả tiền, Minh không nhận. Lấy cớ là đã có dư tiền tiêu, nhưng làm sao ô ng mục sư hiểu được cái dư của Minh? Khi bị nài ép quá, Minh cầm lấy và ngày chủ nhật bỏ lại vào cái vót lạc quyên sau buổi lễ. Cũng có vài ba cụ già trong họ đạo nhờ Minh sơn nhà, sửa ống khóa, sửa hệ thống nước, khi họ trả tiền, Minh bảo họ giữ lại để bỏ vào vót lạc quyên trong ngày chủ nhật tới. Có khi Minh nhận lấy và mua một vài thùng quà gởi về bà con bạn bè ở VN. Mỗi sáng, Minh dậy sớm, uống trà, đọc sách, tập thể dục cùng vợ. Khi xuống tan, đi một vòng chăm sóc vườn rau. Tắm xong, hai vợ chồng đi bộ đến thư viện ngồi đọc sách, hoặc ra vườn hoa công viên ngồi dưới bóng mát nhím chim bay, lá đổ, chuyện trò, nhắc lại quá khứ. Bây giờ cả hai mới thấy được hạnh phúc hoàn toàn. Khi nhớ lại cái thời đầu tắt mặt tối chạy theo đồng tiền thật quá uổng phí. Bây giờ ăn thấy

ngon hơn, ngủ thấy thoải mái hơn, thì giờ thong thả, tâm trí thanh thản. Không một chút lo âu phiền muộn. Hạnh phúc tràn trề. Đời sống thanh thản này, có khi Minh mở màng đem so với nỗi mà người ta gọi là thiên đàng, cực lạc. Có lẽ thiên đàng đã có sẵn ở thế gian nhưng ít người tìm thấy chẳng?

Khi nền kinh tế đã phục hồi, do những resume đã gửi cũ, nhiều nơi kêu hai vợ chồng Minh đã làm, nhưng cả hai đều khước từ. Đời sống hiện tại đã quá nhiều hạnh phúc, không cần đi tìm đâu nữa. Tiên bạc không mang lại hạnh phúc thực sự.

Mùa hè, hai vợ chồng hai chiếc xe đạp, đi từ phố này qua thành phố khác, vừa vận động vừa hưng phấn, nhìn sinh hoạt của thế nhân. Thấy nhiều người háp ta háp tay chạy xe, hai vợ chồng cảm thương cho kè chưa tìm được niềm hạnh phúc thực sự của đời sống. Khi có nhiều, càng muốn có thêm nữa, đó cũng là lẽ thường. Trước đây vợ chồng Minh cũng đã đi qua trên con đường này rồi. Kinh nghiệm còn đó, chưa xa. Đúng là quay đầu lại là ra khỏi bến mè.

Do thì giờ rảnh rỗi, Minh tổ chức những buổi đi chơi xa ở các thắng cảnh thiên nhiên, mời bạn bè tham dự đồng đào, vợ chồng Minh cũng đi mà khỏi phải lái xe mệt nhọc. Cũng ra biển, lên núi, có khi cắm trại ngủ lại giữa thiên nhiên. Nô đùa cùng cây cỏ. Có khi hai vợ chồng đến công viên quốc gia cắm trại, ở lại cả tháng trời v.v.

Nhiều đêm hai vợ chồng ngồi bên bờ sông câu cá đến khi mặt trời bắt đầu ửng hồng ở phương đông mới ra về. Tắm rửa xong, ngủ một giấc đến buổi chiều mới thức dậy. Trong người khoan khoái, chiên cá tươi ăn với mắm cay. Cơm ngon miêng, chiều tối nằm nghe tin tức, xem phim trên TV. Tưởng đời sống thanh thản làm cũng mau nhảm chán, nhưng không, hai vợ chồng có sinh hoạt suốt ngày. Ngoài ra, Minh và vợ còn đi làm việc thiện nguyện, giúp đỡ cho những người già cả cô đơn. Những công việc này thì không bao giờ gọi là đủ. Người già trong xứ này quá cô đơn, giúp đỡ mày cũng không xuể.

Có người hỏi Minh khi bình hoạn không có bảo hiểm thì làm sao. Minh nói rằng, bệnh nhẹ thì cứ tự kiềm lây thuốc uống, khi bệnh nặng thì đã có nơi nhận bệnh khám cấp cho những người lội tết thấp. Cũng không lo chi cho mệt. Nếu có chết, thì cũng như rũ sạch chuyện đời để đi vào hồn vô. Nhiều người ban ché Minh sống tiêu cực, chỉ lo cho bản thân, chỉ làm biếng, không ích lợi cho ai. Minh chỉ cưỡi thدوong hại. Vì chính những kẻ ché bai đó, cũng chỉ lo cho bản thân họ, mà đã quá khóc cực, quá âu lo đau đớn. Những người đó cũng chưa ích lợi gì cho ai, chưa nói đến những tranh dành, ganh tị, làm đau khổ thêm cho kẻ khác. Phân vợ chồng Minh, ít ra, cũng không làm khổ, làm phiền ai, và giải thoát cho chính mình ra khỏi cái vòng lo âu nặng nề của cõm áo, tiền tài. Khen hay chê, không làm Minh vui hay buồn. Con đường hạnh phúc đã tìm thấy, cù thanh thản bước đi. Đôi với Minh, một ngày hè, ăn một bụng cõm với mâm thật no, mặc vồng nám dưới bóng cây, ngủ lơ mơ, nghe chim ca, nghe gió mơn man trên thân thể, thì hạnh phúc gấp trăm lần ông chủ Ngân hàng ngồi đệm tiên bạc triệu trong văn phòng sang trọng, mà bụng thì thấp thon lo thị trưỡng chứng khoán lên xuống. Lo phá sản, lo nợ nần, lo cả ngôi tù.

Một thanh niên muốn theo lối sống của Minh, đến thăm hỏi làm quen. Minh tiếp đãi ân cần và nói rằng: "Anh còn

trẻ, đường lai còn dài. Lối sống này chưa thể thích hợp được. Tuổi trẻ cần dấn thân giúp đời, nếu không đủ tâm lòng để hy sinh cho đời, thì hãy tự giúp cho bản thân trước. Tự giúp mình từ đã giàn tiếp giúp đời. Lăn xả vào cuộc sống, nhận lãnh thành công lân thất bại, đau đớn lẩn vui sướng. Tất cả những thứ đó hòa lẫn lại làm thành ý nghĩa của cuộc sống. Không khổ đau làm sao nhận chân ra được ý nghĩa của một giò hanh phúc. Không mệt nhọc khó mà hiểu giá trị của phút nghỉ ngơi. Sau khi đã ném đủ mùi vị cay đắng cũng như ngọt ngào của cuộc đời rồi, trả một phần nợ đời, và cảm thấy mình không đủ sức làm chi hơn cho thời gian, thì rút lui tự tìm hạnh phúc riêng cho cá nhân. Trút bỏ những âu lo vật chất, những quay quắt của cuộc sống. Tìm cho mình niềm an bình thật sự, hanh phúc đơn sơ. Ai cũng có thể tìm thấy được, nhưng không phải là ai cũng cam nhận được. Bởi nhân sinh mỗi người mỗi ý. Có người chỉ tìm được nguồn vui khi cầm thêm được đồng tiền trong tay. Có người chỉ cảm thấy vui khi đem lại được hạnh phúc cho kẻ khác, hy sinh chính bản thân mình. Cũng có người cởi bỏ được những âu lo những phiền não của cuộc sống là tìm được vui. Tôi ở trong trường hợp cuối cùng."

Một số bạn bè cho rằng Minh đã đạt đao, thoát ra được vòng khổ não, lo âu của áo cõm, cởi được lòng ham muốn tục lụy, tìm được chân hạnh phúc trong đời sống đơn sơ này.

SÔNG ĐÔNG NAI

Hát đầu Xuân

TIẾP THEO

Bên Nam hoang viá ngay tấp sau dầm câu hát đáp, bèn để ý xem xét người đang hát: thì ra là một phụ nữ đã có chồng con, lại đang mang thai, thدوong đi theo đám đàn em đê gà nêu cành. Những lần này, không thể đi tai đê gà được vì đàn em hãy còn ngây thơ trong trắng, cho nên phải ẩn khâu đáp thay. Nhận thấy bên Nam đang bàn tán cách đối phó, có anh lại có vẻ muôn phả đám, chỉ này đang bức bối về câu đố "quá cổ thợ mộc" lại bức bối hơn, bèn mắng xéo thêm:

Chúng chi đây chẳng phải tay vua !

Các em nêu chịu, chịu thua cho rồi !

Nhuộc bằng cù tiếp tục ngồi,

Thì ra câu đố, chúng chi sẵn sàng "bồi" ngay !

Không chịu nổi lời "hôn xúoc" và thách thức, thêm nữa, bên Nam cũng thấy khó qua mặt nổi bên nữ năm nay quá hùng hậu, một anh có lẽ cũng thuộc vào hạng "đao búa" trong hàng xã bèn đứng lên hát đáp:

Thôi đừng khéo ví khéo von !

Ông cho một cái, lòi con ra ngoài !

Các chức sắc trong làng chỉ còn rũ ra mà cười, các khán thính giả người cười rộ, người la lối om sòm, người phản đối về sự đùa của một phụ nữ cho là ra ngoại luật lệ đã qui định là tất cả phải là đồng nữ. Người cai, nêu như vậy, thì phản lại mục đích tối cao của cuộc đấu hát, là phung sự văn thô dân gian. Cứ như thế, người nói đi, kẻ cãi lại, đến khi thấy Mặt Trời đã xế, gió Bắc vi yút thâm da thịt, ai ai cũng muôn ra về, cuộc Hát Dô tan, bắt phân thắng bại.

Sưu tầm
Ottawa, Xuân 1986
(Bính Ngọ)

NHỚ BẢN ĐỒNG KHOÁ

TIẾP THEO

này thế nào, tôi thiệt tình trả lời “vậy thôi”, tiếp theo tôi hỏi vậy chủ năn Paris ra sao? Anh Xuyên mỉm cười rồi thủng thảng ngâm nhẹ...

“Nắng Paris anh đi mà chót mát,
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông...
Lụa Hà Đông dệt bằng lông Sư tử.
Em mặc vào giông sủ tú Hà Đông”.

Ngoài các bạn đã may mắn (hay bất hạnh?) đã ra ngoài quốc, còn một số bạn khác hiện kẹt tại quê nhà bấy lâu nay sống cho ngày đoàn tụ với gia đình, nhưng gần đây tình thế đổi với họ, có chiêu thay đổi nên tâm tư của họ cũng bi ảnh hưởng, diễn tả qua bức thư sau đây mà tôi xin trích dẫn một đoạn gửi tặng các bạn đồng khóa khác khắp năm châu.

“Về phần chúng tôi, việc ra đi còn nhiều tối tăm mù mịt, chưa thấy được ánh sáng ở cuối đường黑暗. Nhà nước thì không có thông cáo gì là định chỉ việc cho ra đi những cấp xuất cảnh thì rất là nhỏ giọt. Bạn thân tôi thì không tha thiết lắm về việc này vì thứ nhất, bản tính của tôi như

anh đã biết không có nhiêu tham vọng, thiếu đức tri túc ham muôn, nhiêu đây đủ, điều này trên một giác độ nào đó là một khuyết điểm nhưng nhìn về giác độ Phật giáo thì đó là một thử hạnh phúc giải thoát (bliss of emancipation), thử hai nửa thì lâm minh cũng già rồi, sang bên cũng khó kiêm được việc làm lại phải bám víu vào sự giỗ của anh em gây thêm nhiều phiền não cho mình và cho anh em. Ngoài ra còn một lý do nữa là các con tôi, không biết là rủ ro hay may mắn, chưa được ném mùi cuộc sống sung túc của chúng mình ngày trước nên nay lớn lên trong chế độ mới, tuy đối với mình là cực khổ nhưng đối với chúng vì không có sự so sánh nên chúng cũng cảm thấy vui an vui hanh phúc rồi nên không đòi hỏi phải đi. Tuy nhiên tôi cũng không đến nỗi quá khích để từ moi hi vọng về việc ra đi và nghĩ rằng dù thế nào đi nữa được cũng làほん vi tướng lai của các cháu. Do đó, anh lưu tâm...”

Đến đây tôi xin tạm dừng bài viết này và chúc các bạn đồng khoá cùng gia đình muôn vàn hanh phúc trong năm Bính Dần.

Cung chúc Tân Xu

Quà Giáng Sinh

TIẾP THEO

kinh nghiệm. Nỗi chân giò sôi lên mỗi có vài dạo mà mùi thơm đã bay xuyên hàng bao cây số lên đến tận văn phòng của doctor Le và ông bà Tông, vì sau đó điện thoại nhà tôi cứ kêu inh ỏi. Ông bà Tông và ông bà Doctor hỏi tôi có cái mùi thơm gì mà “dễ chịu, dễ thương” thế? Tôi chưa biết trả lời ra sao thì nghe tiếng bạn Thọ reo lên: “Hấp dẫn, hấp dẫn, được lầm, được lầm, có thể mời được rồi chỉ ơi”. Được lối như cởi tắc lồng, thế là tôi mời ngay lập tức.

Khi các anh các chị đến thì nồi bún bò đang trong thời kỳ nêm nếm. Các bạn cứ nhìn cái cảnh quý bà bu xung quanh bạn Thọ để thợ giáo món bún bò, thì phải biết là nghiêm trọng còn hơn cả Tổng thống R. Reagan mặt đàm với dân anh Sô Viết. Anh chỉ tưng bừng, tưng tí, cách xào ớt bột như thế nào để bỏ vào nồi chân giò cho có màu sắc, mà nước vẫn trong, rồi ướp thịt bò gân thế nào để thịt mềm, rồi xào thịt bò ra sao, rồi cho chân giò mềm đến mức nào mỗi được bỏ thịt bò gân vào. Riêng phần xả ớt phải cắt nhỏ như thế nào, bao nhiêu li, phần nào phải cắt tưng khúc v.v... Cả một nghệ thuật, các bạn ơi phải nói rằng cả một nghệ thuật, chứ không phải chuyên đưa. Thế

mỗi biết ông cha ta ngày xưa rất là đúng khi đưa việc ē uống vào hạng tu khoái.

Nhin nồi bún bò to như nồi phở ở các tiệm, tôi ngạc nhiên không tài nào kham cho nổi, vậy mà các bạn ơi, bữa tiệc tàn thì nồi bún bò cũng không còn tí gì cả, không biết có phải vì tài nghệ siêu đẳng nấu hay là vì cái gì khác vì trong suốt mấy giờ nấu nướng bạn Thọ chỉ dùng có bàn tay, mà tay bạn có sạch không thì chỉ có trời mới biết!?

Quí ông bạn nào, quí bà bạn nào muôn học món bún bò Huế, thì thử về cho bạn Thọ, nhô kèm tem đàng hoàng. Phần tôi ghi lại đây như là một lời cảm tạ chung của chúng tôi về món bún bò mà bạn Thọ đã tận tụy vất vả cho chúng tôi thưởng thức. Buổi tiệc thật là vui, món ăn thật là đắt tiền, tình bạn chưa bao giờ đậm đà đến như thế, đó không phải là một phần thường tình thần cho chúng ta trong những tháng ngày, rồi xa quê hằng xứ sở hay sao?

Và đây cũng là món quà Giáng Sinh chúng tôi xin được trao về tặng chị Thọ với tất cả sự tốt lành trong năm mới. Đây cũng là một niềm hân diện cho chị có được một ông chồng CÔNG DUNG NGÔN HẠNH vẹn toàn. Nhờ có anh ấy nhiều nhiều nghen chị Tho.

BÙI ĐỨC CAO MINH
New Orleans mùa Đông